ПУБЛІКАЦІЇ

«Майже щоночі мені сниться моє село і мій дім». Юрій Юрін, староста Новокиївки на Херсонщині

56-річний Юрій Юрін до жовтня 2022 року залишався в своєму рідному селі Новокиївка Скадовського району на окупованій лівобережній частині Херсонщини. Можливо, залишався б і надалі, якби російські окупанти не позбавили його свободи. Під час жорстоких катувань він переніс інсульт. Росіяни викинули тяжкохворого чоловіка в полі за 30 кілометрів від його села. Довелося негайно виїжджати з окупації, рятувати своє здоров'я і життя.

Юрія Юріна обирали сільським головою, а остання його посада – староста села Новокиївка. Центр журналістських розслідувань розпитав при зустрічі про його історію та про те, як живе сьогодні окуповане село.

ЦЖР: Пане Юрію, як починалась для Новокиївки і для вас особисто велика війна

Юрій Юрін: 24 лютого 2022 року я прокинувся від вибухів. Став телефонувати керівництву громади, але з новин зрозумів, що сталось. Мені підтвердили, що рускіє прорвали кордон у районі Армянська.

Я поїхав до адмінбудівлі старостату. Бачив як люди штурмували магазини – з переляку всі скуповували, хто що міг і не міг. Близько сьомої години ранку ми почули вибухи, до села заїхали три машини з українськими військовими. Вони біля Новокиївки зробили два залпи в бік руских і поїхали в сторону Олешок.

Вже близько восьмої ранку до Новокиївки зайшли російські війська. Вони йшли транзитом. А вже наступного дня, 25 лютого, до нас зайшли ФСБшники. Вони вже працювали жорстко.

"В перші дні окупації росіяни шукали наших військових, які потрапили в оточення"

Юрій Юрін: ФСБшники шукали наших військових. Тоді через стрімку окупацію багато наших хлопців росіяни вбили, а ті, хто вижили, опинились в оточенні. Це були військовослужбовці 36-ої окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Білинського. Росіяни ходили з хати в хату, не лише у нас, а і в інших населених пунктах Каланчацької громади, все перевіряли, допитували людей, шукали. У Новокиївці нікого не знайшли.

Вже на другий день окупації рускіє зайняли адмінбудівлю старостату, будинок культури…

ЦЖР: Як це відбувалось? Росіяни вимагали від вас віддати їм ключі?

Юрій Юрін: Так. Вони приїхали до мене додому, оточили будинок, розставили снайперів. Росіяни налякали всіх тоді, навіть собаки перестали гавкати. Зайшли до мене, спитали: "Вы – Юрин Юрий Николаевич?" Це були саме рускі, вони ще "гекали" по-нашому. Брехати їм сенсу не було, відповів їм: так, це я. Наказали мені прийти наступного ранку до сільради, на дев'яту годину і віддати їм усі ключі. Сказали мені, що "пришли с миром, не хотим ничего плохого вам тут делать".

Того разу мене не чіпали, але після того росіяни приїжджали до мене додому ледь не щотижня.

ЦЖР: Як ви зрозуміли, що то були представники ФСБ?

Юрій Юрін: Вони не представлялись, але згодом ми зрозуміли, що вони були саме з ФСБ. До речі, десь за місяць-два після початку повномасштабного вторгнення їх перевели десь під Миколаїв. За словами моїх інформаторів, наші військові розбомбили колону росіян, яка йшла в бік сусіднього обласного центру, а разом із ними загинув і цей підрозділ ФСБ.. Наскільки це правда – не знаю. Але я більше їх вже ніколи не бачив.

В'їзд до села Новокиївка, 2020 рік. Скріншот відео з соцмереж

Наступного дня я прийшов до сільради, попросив підійти також директора будинку культури, у якого були ключі від цієї будівлі. Росіяни прийшли, все обійшли, перевірили всі загашники і забрали ключі від будинку культури, адмінбудівлі старостату, школи, амбулаторії – всіх наших установ.

ЦЖР: Росіяни там заселились?

Юрій Юрін: Ні! Хоча росіяни нам детально розповідали, що розмістять тут двісті військових, а в іншій будівлі – сто. Пізніше ми зрозуміли, що вони таким чином нас ніби як перевіряли: здамо ми інформацію про них нашим Збройним Силам, щоб наші хлопці розбомбили цей будинок культури та інші об'єкти, чи ні. Згодом усі ключі мені повернули. Ми потім перевірили все і переконались, що жодна нога окупанта не ступала в ті будівлі, жодного росіянина там не було. Хоча всі ті приміщення були теплі, зима – холодною, а там були всі умови для розміщення. Тому я переконаний, що окупанти просто нас перевіряли.

Спочатку вони заїжджали до села два-три рази на тиждень. Як правило, з п'ятої години ранку. Перекривали вулиці, ходили з хати в хату, вибивали двері там, де їм не відкривали, влаштовували обшуки. В перші тижні окупації вони переважно шукали у нас і в навколишніх селах українських військових, які потрапили в оточення.

ЦЖР: Я знаю, що частині українських військових вдалося вийти з оточення.

Юрій Юрін: Так. Десь 26-27 лютого 2022 року мені зателефонував колишній голова нашої райдержадміністрації і сказав, що потрібна допомога. З'ясувалось, що вночі до Новокиївки зайшли 11 наших хлопців, знайшли порожню хату і там переховувались. Мене просили їм допомогти. Я скооперувався з двома місцевими патріотами, втрьох ми перевдягли хлопців [у цивільний одяг], помили, по черзі годували їх.

Хлопці переховувалися у нас десь чотири дні. На початку березня 2022 року їм дали команду, що вони можуть виходити з села. Ми організували їм харчі в дорогу, шоколад, горішки. Їхній командир ще попросив знайти для них канати і маленькі пластикові пляшки. Я тоді ще подумав, що такі речі потрібні, аби перейти вбрід річку. Хлопці пішли.

Імен хлопців ми не питали і вони були мені невідомі. Навіть мене називали за позивним, який дали мені самі військові. Як мені сказали, це було для того, щоб у разі якоїсь небезпеки з боку росіян я не міг когось виказати.

За декілька днів мені знову подзвонив колишній голова райдержадміністрації і сказав, що треба сховати в селі ще вісьмох наших хлопців. Забрати їх треба було з села Новоолександрівка нашої ж громади. Наскільки це було страшно – не передати! Ми кількома машинами поїхали за ними, щоб можна було проїхати російські блокпости. Один проїжджає, телефонує й каже, що руских немає, можна їхати. Їхала наступна машина – і все повторювалось. Так усіх вісьмох ми й перевезли до Новокиївки.

До нашого приїзду місцеві патріоти вже перевдягнули хлопців. Самі хлопці затримались у селі надовго, бо для них ніяк не могли організувати коридор для виходу. Один із них тримав зв'язок із керівництвом 36-ої бригади морської піхоти. Нарешті, йому дали на ніч "зелений коридор" і ми їх усіх переправили до Виноградового, звідки вони пішли далі.

Ми ж намагалися жити далі. Створили бригаду з охорони правопорядку. Тоді всі вірили, що війна скоро закінчиться, що руских поженуть. Ми хотіли зберегти село. Але наші очікування, на жаль, не здійснились…

День російського прапора в Новокиївці, серпень 2024 року. Скріншот відео з соцмереж

"Люди его слушают, нужно его утилизировать"

ЦЖР: Чи чіпали вас росіяни навесні і влітку? Що тоді відбувалось у селі?

Юрій Юрін: Росіяни до мене приїжджали постійно – щотижня стабільно. Тероризували село – шукали місцевих патріотів, блогерів. До того ж, на початку окупації у нас провели марш на підтримку України. Подібні заходи тоді були по всій окупованій частині Херсонщини. Росіяни почали вичисляти, хто брав у них участь, шукали їх і пресували. В Новокиївці людей тоді не викрадали, але забирали, били і потім відпускали. Їхньою метою було нагнати страх на людей, щоб ніхто не наважувався проти них піднімати голову.

Десь на третій місяць окупації окупанти почали пропонувати людям "гуманітарку" і співпрацю. Від мене теж вимагали займатися їхньою гуманітаркою, я відмовився. А згодом окупанти запропонували мені залишитися на посаді старости, але вже під їхнім прапором. Я відмовився. На той момент я вже знав, що чимало наших місцевих депутатів, посадовців погодились на співпрацю. Але зі старост Каланчацької громади ніхто не продався ворогу.

Після цього окупанти призначили своїх "колобків" (*так патріотичні українці зневажливо називають колаборантів – ред.).* Це був місцевий усілякий місцевий збрід. Інші люди теж потихеньку продавалися, тим більше, що рускіє почали купляти людей серйозними грошима. Першим "старостой" став наркозалежний **Петровський Ілля Ігорович**, який мав коріння з Новокиївки. Він одразу почав наводити "порядки".

Його батько **Петровський Ігор Валерійович** очолив економічний відділ в окупаційній адміністрації Каланчака.

Примітка автора: *Ігор Петровський був офіційним спостерігачем на виборах президента України в 2019 році від громадської організації "Команда Зе", а Ілля Петровський – спостерігачем від президентської партії "Слуга народу" на позачергових виборах народних депутатів у 2019 році.*

Ігор Петровський, експосадовець окупаційної адміністрації
Каланчака. Фото: соцмережі

Ця сімейка не знайшла спільної мови з росіянами і їх врешті вигнали. Іллі і Ігоря давно вже немає в нашій громаді. Кажуть, виїхали до Росії на заробітки.

ЦЖР: Коли і за яких обставин росіяни позбавили вас волі?

Юрій Юрін: Це було 12 жовтня 2022 року вранці, десь ближче до одинадцятої години ранку. Я якраз сіяв на своєму полі.

Росіяни спочатку приїхали до мене додому. А вже звідти поїхали на поле. Я тим часом сію і бачу, що в мій бік їде колона машин. То були росіяни. Всі в масках, крім старшого. Показали на мене: "Юрий Юрин? Вылазь! Едешь с нами". Я заглушив трактор. Сказав хлопцям, які були зі мною, щоб відігнали його на село. Мене схопили і посадили в чорний мікроавтобус на підлогу, як собаку.

Привезли мене додому і почали виносити речі. Я заховав вдома комп'ютери і іншу оргтехніку з сільради, зі шкіл, будинку культури. Хтось із місцевих мене здав.

Руских було близько десятка. Їхній командир сказав, що я поїду разом із ними. Я попросив дати можливість зібрати ліки та переодягнутися в щось тепле, бо розумів, що поїздка буде не на курорт і не на п'ять хвилин. І ще попросив трохи помитися, бо я тільки з поля, весь у пилюці. Мені дозволили.

Знову кинули до мікроавтобуса. Як тільки моя дружина пропала з їхніх "радарів", головний з усієї сили вдарив мене у сонячне сплетіння. Я скрутився. Мені скували руки кайданками, кинули на голову мішок і зав'язали. Після того я три доби світла білого не бачив.

Росіяни повезли відібране у мене майно до школи. На той час вони вже призначили там свою "директорку" [**Валентину Березницьку**]. Вона не знала, що я сиджу в бусі з мішком на голові, і сказала рускім: "Ну что, вы забрали этого ….? Вы смотрите, люди его слушают, нужно его утилизировать".

Колись ми з цією падлюкою з одного столу їли, пили, проводили купу заходів у селі. Вона до великої війни працювала у нас бібліотекаркою. Але не так давно вона померла. Відправилась на концерт до Кобзона.

Валентина Березницька, перша директорка окупаційної
школи села Новокиївка, 2017 рік. Фото з соцмереж

Окупанти вивезли мене за село і питають: "Понял, за что мы тебя забрали?" І стали бити. Проте болю я вже не відчував.

Привезли мене до Скадовська, до захопленого райвідділу поліції, кинули до кімнати для арештованих. Зачепили кайданками за трубу на стіні, роздягли догола і я так і висів там на одних руках. Кожен час приходили до мене і били. Нічого не питали, не казали, за що мене б'ють. Казали тільки одне: "Думай!"

Били електрошокером, знущались. Далі продовжували бити – і так десь до дванадцятої години ночі, весь час обличчям до стіни. Чув, що хтось із них кричав: "Я думал, он обоссытся, б...дь, а он и обоссаться не может по-нормальному". А я тоді взагалі нічого не хотів з переляку. Та й вони самі за три доби мені не дали ні жодного ковтка води, ані їсти – нічого.

Опівночі мене зняли з труби, відвели до іншої камери, де можна було поспати. Я був там десь до п'ятої ранку. Тоді мене знову вивели на допит, але вже не чіпляли за трубу. Під час одного з таких допитів у мене стався напад – хватонув інсульт. Потім я довго відходив від усього цього: мені поламали ребра, були забиття, запалення, купа інших проблем.

У камері і під час допитів я чув крики інших людей. Я зрозумів, що був там не один і що росіяни знущаються й над іншими.

На третій день "допитів" я відчув, що мій язик почав німіти і не можу говорити. Мабуть, рускіє злякались, що я у них там помру, кинули мене в машину і вивезли в поле. Зняли кайданки, наказали рахувати до ста і лише потім знімати мішок з голови. Тільки я опинився на землі – машина різко рушила з місця, я до ста не рахував, одразу зняв мішок з голови. Побачив, що поруч зі мною лежать мобільні телефони – мій і моєї дружини, мій паспорт. Я підняв все це і відчув, що сили мене покидають. Бо до того мій організм був такий заведений, що я навіть болю не відчував, навіть під час катувань.

Юрій Юрін, староста села Новокиївка. Фото: Фейсбук/
Юрій Юрін

З останніх сил подзвонив тещі, слухавку взяла дружина. Сказав їй, що мене відпустили, але не знаю, де я. Дружина відповіла, що не розуміє мене – язик заплітався, я ледь міг говорити. Я сказав, що спробую дізнатися, де мене викинули, щоб племінник зміг приїхати і забрати.

Тут якраз якісь мужики йшли, розповіли, що ми поблизу села Грушівка Скадовського району. Я знав, що виглядаю, м'яко кажучи, не дуже добре: заріс весь, побитий. Кажу хлопцям, що я нормальна людина, просто сидів у російській тюрмі, щойно відпустили. Вони запропонували допомогу, та я відмовився, набрав племінника і він за годину забрав мене додому.

Увечері у мене почались сильні болі, я думав, що збожеволію. А ліків тоді ж ніяких уже не було, жодних обезболюючих – нічого! У мене був лише спирт. Ним я й рятувався, а вранці поїхали в Каланчацьку лікарню.

Травматолог мене оглянув, домовився, щоб зробили рентген. Він побачив, що у мене ребра переламані і порадив негайно виїжджати. Бо була загроза, що шматок ребра може пробити легені. Дав мені ліки, обезболюючі. І майже відразу ми з дружиною виїхали, 28 жовтня 2022 року ми вже були в Києві.

"Росіяни у нас давно не живуть – село порожнє"

ЦЖР: Яким було життя в Новокиївці у вересні-жовтні 2022 року – в той час, коли ви ще були там?

Юрій Юрін: На той час село вже потроху почало здаватися. Рускіє стали активно засипати грошима і гуманітаркою. Малозабезпеченим видавали чималі гроші, деякі ніби божеволіли від цього. З майже двох тисяч населення в селі залишились десь 600-700 людей. З них на співпрацю з окупантами пішли чоловік двадцять.

Вся еліта села на той момент уже виїхала. Залишились переважно малозабезпечені і пенсіонери, яким не було куди їхати. Втім, рускіє пенсіонерів і не чіпали. А от молодим дістається й досі.

ЦЖР: Як в окупованій Новокиївці з мобілізацією до російської армії?

Юрій Юрін: Окупанти запровадили повну мобілізацію, у нас уже є п'ятеро загиблих за Росію. Трьох уже "офіційно" поховали, останнього з них – в січні 2026 року. Ще двоє пропали безвісти.

"Дєнь побєди" в Новокиївці, травень 2025 року. Фото з окупаційних медіа

Як наші люди потрапляють на службу до окупантів? Знаю, що троє зі згаданих загиблих убили в селі чоловіка, теж цивільного, який торгував на дому пивом і цигарками. Та трійця вночі вдерлася до нього, вбила і вкрала пиво та цигарки. Росіяни їх затримали. Не знаю, пресували вони їх чи ні, але невдовзі вся трійця убивць пішла на війну. Напевно, "спокутувати провину" перед окупантами. От так і "спокутували"…

Знаю, що окупанти зараз набирають наших хлопців на службу. На строкову службу взимку забрали п'ятьох. Я односельців попереджав, що добром це все не закінчиться, закликав їх виїжджати, бо росіяни чоловіків рано чи пізно примусили б за них воювати. Саме це ми тепер і спостерігаємо. Але кожному своя воля.

ЦЖР: Чи є в Новокиївці зараз голова окупаційної адміністрації?

Юрій Юрін: Є. Першого, наркоманчика, росіяни давно прибрали. "Керував" він недовго. Після нього вони призначили **Тетяну Василенко**. Вона не місцева, з Каланчака. До війни я ніколи її в лице не бачив і не знав, що така є. Чув, що вона працювала раніше на Каланчацькому маслозаводі майстром.

Тетяна Василенко, голова окупаційної адміністрації Новокиївки
(ліворуч). Фото з соцмереж

До речі, кажуть, що її вже вигнали з посади за корупцію. Тож у селі можуть призначити якогось нового гауляйтера *(Востаннє про Тетяну Василенко в окупаційних пабліках згадували в грудні 2025 року, – прим. автора).*

ЦЖР: А окупаційна школа працює?

Юрій Юрін: У селі їх дві. Звичайна, загальноосвітня, почала працювати в окупантів на початку 2023 року. Її перша директорка **Валентина Березницька** вже померла. Саме вона запускала цю "школу". Зараз замість неї школу очолює **Сорокун Людмила Олександрівна** – теж місцева падлюка, продалася окупантам.

Людмила Сорокун, директорка окупаційної школи Новокиївки,
2019 рік. Фото з соцмереж

Для школи-інтернату окупанти привезли "директора" з Росії. Попередня "директорка" там була місцева [**Скрипець Тетяна Анатоліївна**]. Вона і її команда крали у росіян, мали "мертві душі" у штаті інтернату. Там у них було 50 посад, а фактично працівників було 20. Решта працювала виключно на папері, але гроші за них справно отримували.

Окупанти провели перевірку і змусили попередню керівницю повертати гроші,. А потім її і всіх її людей звільнили і навіть відкрили проти неї кримінальну справу.

Примітка автора: *Зараз незаконно створений "Новокиевский социально-реабилитационный центр для несовершеннолетних" очолює* ***Шаціло Ольга Миколаївна.*** *Десять років тому вона очолювала незаконно створені школи в окупованій АР Крим.*

Ольга Шацило, директорка окупаційної школи-інтернату в Новокиївці, березень 2026 року, та її
попередниця – Тетяна Скрипець, червень 2025 року. Фото: скріншот відео з соцмереж

ЦЖР: Пане Юрію, що сталось з вашим будинком після того, як ви виїхали з окупації?

Юрій Юрін: Спочатку там заселились колаборанти – поліцаї, які служили раніше в Нацполіції України, а з 2022 року влаштувались до відділення російського МВС у Каланчаку. Вони пограбували мій будинок. Ми ж коли виїжджали з окупації, то все майно кинули, нічого з собою не змогли забрати.

Після поліцаїв будинок захопили російські військові, а після них заселились якісь "новые русские", якесь керівництво. Сказали сусідам, що обов'язково заплатять за всі комунальні послуги, але потім і вони змились, "накрутивши" на 50 тисяч рублів боргу за газ та електроенергію. Ніхто нічого не заплатив, тож уже приїжджали газовики з Каланчака перекривати газ за несплату.

Зараз рускіє в селі давно не живуть. Село порожнє. Росіяни давно перебралися у поля. Напевно, через те, що наші хлопці лупашать їх постійно дронами. Останні місяці в Новокиївці у росіян неспокійно, вже п'ять російських "Уралів" підірвали дронами просто на вулиці.

Російські військові живуть у полях. Цікаво, як розповідають люди, ніякого диму з їхніх бліндажів не видно. Як вони там гріються, як готують собі їсти – незрозуміло. Не видно від них ані диму, ані жодного звуку не чути. Місцеві не можуть зрозуміти, як їм вдається так ховатися.

ЦЖР: Ви хотіли б повернутися додому після всього пережитого?

Юрій Юрін: Після того як ми виїхали з окупації, після всіх тих подій мені дуже сильно хотілося додому – я не можу передати словами! Майже кожної ночі мені снились сни про мій дім, про моє село. До цього я звик тримати себе в руках, а після того не міг стриматися. Саме тоді я навчився плакати.

Зараз трохи попускає. Вже якось легше на душі стало. Але, звісно, додому хочеться. Я ж стільки років займався землею, стільки труда вклав, хотів, щоб на старості міг жити як людина, відкласти якісь гроші… А після виїзду довелося довгий час лікуватися. В якій тільки лікарні київській я тільки не лежав! Зараз уже очухався, трошки легше стало. Та пережите не відпускає.

***

ГО «Інформаційний прес-центр» висловлює вдячність за фінансову підтримку Європейського Союзу через проєкт «Підтримка прифронтових медіа та розслідувальної журналістики», що втілюється Internews International. ІА «Центр журналістських розслідувань» зберігає повну редакційну незалежність, а надана інформація не обов'язково відображає позицію Європейського Союзу чи Internews International.

ПУБЛІКАЦІЇ Усі

13:55 29.06.2026
«Дрони, як ворони усюди висять». Як живуть мешканці зруйнованого Козацького, перетвореного росіянами на зону смерті – Центр журналістських розслідувань

14:00 26.06.2026
Віртуальні обранці. Депутати Каховської райради Херсонщини неохоче декларують свої доходи і не можуть позбутися своїх мандатів – Центр журналістських розслідувань

07:51 25.06.2026
Правда о «непотопляемого авианосця Крим». Енергетична криза, порожні курорти, заборони та обмеження – Центр журналістських розслідувань

ЦІКАВО Усі

В Україні запрацювала програма підтримки бізнесу на відновлення підприємств – Центр журналістських розслідувань
15:04 01.07.2026

В Україні досі немає обліку всіх постраждалих від російської агресії – Лубінець – Центр журналістських розслідувань
14:07 01.07.2026

Ольга Айвазовська: Розмови про вибори у листопаді – це якби ми оголосили про проведення літніх Олімпійський ігор на листопад, але і стадіону ж жодного нема – Центр журналістських розслідувань
13:05 01.07.2026

Російський командир Тареєв отримав підозру за скоєння воєнних злочинів у Бучі – Центр журналістських розслідувань
12:01 01.07.2026

НОВИНИ СВІТУ Усі

В Україні запрацювала програма підтримки бізнесу на відновлення підприємств – Центр журналістських розслідувань
Із 1 липня в Україні запрацювала нова програма пільгового кредитування на відновлення підприємств, які...
15:04 01.07.2026

В Україні досі немає обліку всіх постраждалих від російської агресії – Лубінець – Центр журналістських розслідувань
В Україні до цього часу немає обліку всіх постраждалих від російської агресії. Про це...
14:07 01.07.2026

Ольга Айвазовська: Розмови про вибори у листопаді – це якби ми оголосили про проведення літніх Олімпійський ігор на листопад, але і стадіону ж жодного нема – Центр журналістських розслідувань
Розмови про вибори у листопаді мені виглядають настільки ж фантастичними в реалізації, що я...
13:05 01.07.2026

Російський командир Тареєв отримав підозру за скоєння воєнних злочинів у Бучі – Центр журналістських розслідувань
Офіс генерального прокурора повідомив про підозру російському командиру Артему Тареєву за скоєння воєнних злочинів...
12:01 01.07.2026

Рада підтримала створення Українського національного пантеону – Центр журналістських розслідувань
Верховна Рада підтримала законопроєкт про Український національний пантеон. Рішення підтримали 287 парламентарів. Пантеон буде...
10:08 01.07.2026

Уражено підприємство зі складу «Роскосмосу» у Пензі, а також мости і склади ворога – Генштаб – Центр журналістських розслідувань
Сили оборони України завдали удару по оборонному підприємству в Росії, а також по логістичних...
09:01 01.07.2026

© 2026 Dosie News